HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

21 decembrie 2011 *

În cauza C-507/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de judecătorul delegat cu efectuarea anchetelor prealabile de pe lângă Tribunale di Firenze (Italia), prin decizia din 8 octombrie 2010, primită de Curte la 25 octombrie 2010, în procedura penală împotriva

X

cu participarea:

Y,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues (raportor), președinte de cameră, domnii U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

* Limba de procedură: italiana.

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru X, de F. Bagattini, avvocato;

— pentru Y, de G. Vitiello și G. Paloscia, avvocati;

— pentru guvernul italian, de doamna G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de domnul F. Arena, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul german, de domnul T. Henze, în calitate de agent;

— pentru guvernul irlandez, de domnul D. O'Hagan, în calitate de agent;

— pentru guvernul olandez, de doamnele C. Wissels și M. de Ree, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de doamna D. Recchia și de domnul R. Troosters, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 octombrie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 2, 3 și 8 din Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale (JO L 82, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 104, denumită în continuare „decizia-cadru").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale declanșate împotriva domnului X, bănuit de săvârșirea unor acte de natură sexuală față de fiica sa minoră Y.

Cadrul juridic

Decizia-cadru

3 Potrivit articolului 1 litera (a) din decizia-cadru, în sensul acesteia, prin „victimă" se înțelege „persoana fizică care a suferit un prejudiciu, inclusiv o atingere a integrității sale fizice sau mentale, o suferință morală sau o pierdere materială, cauzată direct de acte sau omisiuni care încalcă dreptul penal al unui stat membru".

4 Potrivit articolului 2 din decizia-cadru, intitulat „Respectarea și recunoașterea":

„(1) Fiecare stat membru asigură victimelor un rol real și corespunzător în sistemul său de drept penal. Acesta continuă să depună toate eforturile pentru a garanta victimelor un tratament corespunzător, care să le respecte demnitatea în cursul procedurii și să le recunoască drepturile și interesele legitime, în special în cadrul procedurii penale.

(2) Fiecare stat membru se asigură că victimele deosebit de vulnerabile beneficiază de un tratament specific care răspunde cât mai bine situației acestora."

5 Articolul 3 din decizia-cadru, intitulat „Audierea și administrarea probelor”, prevede:

„Fiecare stat membru garantează victimelor posibilitatea de a fi audiate în cursul procedurii, precum și de a depune elemente de probă.

Fiecare stat membru adoptă măsurile corespunzătoare pentru ca autoritățile acestuia să interogheze victimele numai în măsura necesară procedurii penale.”

6 Articolul 8 din decizia-cadru, intitulat „Dreptul la protecție”, prevede:

„(1) Fiecare stat membru garantează un nivel corespunzător de protecție victimelor și, după caz, familiilor acestora sau persoanelor asimilate membrilor familiilor acestora, în special în ceea ce privește siguranța și protecția vieții private a acestora, în cazul în care autoritățile competente consideră că există un risc grav de acte de represalii sau indicii de perturbare serioasă și în mod intenționat a vieții private a acestora.

(2) În acest scop și fără a aduce atingere alineatului (4), fiecare stat membru garantează posibilitatea adoptării, în cazul în care este necesar, în cadrul unei proceduri judiciare, a măsurilor corespunzătoare pentru protecția vieții private și a imaginii victimei, a familiei acesteia sau a persoanelor asimilate membrilor familiei sale.

(3) Fiecare stat membru asigură, de asemenea, că se va evita ca victimele și ceilalți infractori să se afle în contact în localurile judiciare, în afară de cazul în care acest lucru este impus de procedura penală. Fiecare stat membru prevede în acest scop, după caz, crearea progresivă, în localurile judiciare, a unor zone de așteptare separate pentru victime.

(4) În cazul în care este necesar pentru protejarea victimelor, în special a celor mai vulnerabile, față de consecințele depoziției făcute în ședință publică, fiecare stat membru garantează victimelor că vor putea beneficia, prin hotărâre judecătorească, de condiții de depunere a mărturiei care permit atingerea acestui obiectiv, prin orice mijloc adecvat, compatibil cu principiile fundamentale ale dreptului său intern."

Reglementarea națională

7 Articolul 392 alineatul 1 bis din Codul de procedură penală italian (denumit în continuare „CPP"), care face parte din cartea V a acestuia, intitulat „Anchete prealabile și ședință prealabilă", prevede:

„În procedurile referitoare la infracțiunile prevăzute la articolele […] 609 quater […] din Codul penal, Ministerul Public, inclusiv la cererea victimei, ori persoana cercetată poate solicita ca audierea minorului sau a persoanei vătămate majore să aibă loc prin intermediul administrării anticipate a probatoriului, inclusiv în afara cazurilor prevăzute la alineatul 1."

8 Articolul 394 din CPP prevede:

„1. Persoana vătămată poate cere Ministerului Public să inițieze un incident probatoriu.

2. În cazul în care respinge cererea, Ministerul Public se pronunță prin decizie motivată, pe care o comunică persoanei vătămate."

9 Potrivit articolului 398 alineatul 5 bis din CCP:

„În cazul anchetelor privind infracțiunile prevăzute la articolele […] 609 quater […] din Codul penal, când există minori printre persoanele vizate de obținerea probelor, judecătorul indică prin ordonanța menționată la alineatul 2 locul, termenul și modalitățile specifice de efectuare a incidentului probatoriu, dacă cerințele de protecție a persoanelor fac oportun și necesar acest lucru. În acest scop, audierea poate avea loc în afara tribunalului, în eventualele centre de asistență specializate sau, în lipsa acestora, la domiciliul persoanei de la care se urmărește obținerea probei. Mărturia trebuie să fie integral documentată prin mijloace de reproducere fonografică sau audiovizuală. În cazul în care nu dispune de aparate de înregistrare sau de personal tehnic, instanța recurge la experți sau la consultanță tehnică. De asemenea, este redactat un proces-verbal al interogatoriului. Transcrierea înregistrărilor este efectuată numai la cererea părților."

Procedura principală și întrebările preliminare

10 Din decizia de trimitere rezultă că doamna Z a formulat o plângere împotriva domnului X pentru săvârșirea în mod repetat, în cursul anului 2007, a unor acte de natură sexuală pedepsite de articolul 609 quater din Codul penal (denumit în continuare „CP") coroborat cu articolul 81 și următoarele din CP, față de fiica lor, Y, care la acea dată avea vârsta de cinci ani.

11 Această plângere a dus la deschiderea unei anchete prealabile în cursul căreia Y a fost ascultată de mai multe ori de diverși experți în psihologie și pediatrie. În urma acestor măsuri, Ministerul Public a cerut, la 8 mai 2008, clasarea cauzei.

12 Întrucât Y s-a opus acestei cereri, judecătorul pentru anchete prealabile a cerut, potrivit regulilor de procedură aplicabile, o ședință în camera de consiliu pentru a permite părților să își expună punctul de vedere cu privire la temeinicia acestei cereri și să solicite, eventual, o anchetă suplimentară sau sesizarea unui tribunal. În cadrul acestei ședințe, Y a solicitat Ministerului Public, în temeiul articolului 394 din CPP, să fie audiată din nou în calitate de martor în cadrul unei proceduri incidente de administrare anticipată a probatoriului, numită și procedura „incidentului probatoriu".

13 După ce a primit acordul Ministerului Public cu privire la cererea de deschidere a procedurii incidentului probatoriu, instanța de trimitere a dispus audierea minorei potrivit unor modalități specifice conform articolului 398 alineatul 5 bis din CPP. Cu această ocazie, Y a confirmat că a făcut obiectul unor acte de natură sexuală din partea tatălui său.

14 La 27 mai 2010, Corte di cassazione a anulat decizia instanței de trimitere de a recurge la procedura incidentului probatoriu.

15 La 14 iulie 2010, Ministerul Public a solicitat din nou clasarea cauzei, victima opunându-se acestei cereri.

16 Instanța de trimitere a fixat o nouă ședință în camera de consiliu în cursul căreia Y a cerut Ministerului Public să formuleze o nouă cerere de audiere în cadrul incidentului probatoriu. Ministerul Public nu s-a pronunțat cu privire la această cerere și și-a reiterat cererea de clasare a cauzei.

17 Judecătorul delegat cu efectuarea anchetelor prealabile de pe lângă Tribunale di Firenze, punându-și problema compatibilității regimului procedural aplicabil victimelor minore în temeiul dispozițiilor articolului 392 alineatul 1 bis și ale articolelor 394 și 398 din CPP cu articolele 2, 3 și 8 din decizia-cadru, în măsura în care acesta, pe de o parte, nu obligă Ministerul Public să dea curs cererii victimei de a se recurge la

procedura incidentului probatoriu și, pe de altă parte, nu permite victimei să atace în fața unei instanțe judecătorești refuzul Ministerului Public de a admite cererea menționată, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să ceară Curții să se pronunțe cu privire la conținutul respectivelor articole din decizia-cadru.

Cu privire la competența Curții

18 Conform articolului 9 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul FUE, efectele juridice ale deciziei-cadru, care a fost adoptată în temeiul titlului VI din Tratatul UE înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, sunt menținute atât timp cât decizia-cadru nu va fi fost abrogată, anulată sau modificată în temeiul tratatelor.

19 Pe de altă parte, articolul 10 alineatul (1) din același protocol prevede că atribuțiile Curții în ceea ce privește actele Uniunii în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, adoptate înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona în temeiul titlului VI din Tratatul UE, rămân neschimbate, inclusiv în cazul în care au fost acceptate în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE. În temeiul articolului 10 alineatul (3) din acest protocol, măsura tranzitorie care figurează la alineatul (1) al acestuia încetează să producă efecte în termen de cinci ani de la 1 decembrie 2009, data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

20 Din Informarea referitoare la data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* la 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56), rezultă că Republica Italiană a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE prin care accepta competența Curții de a se pronunța cu privire la validitatea și la interpretarea actelor menționate la articolul 35 UE potrivit modalităților prevăzute la alineatul (3) litera (b) al acestui articol.

21 Este cert în plus că decizia-cadru, întemeiată pe articolele 31 UE și 34 UE, face parte din actele prevăzute la articolul 35 alineatul (1) UE, cu privire la care Curtea poate să hotărască cu titlu preliminar, și nu se contestă faptul că judecătorul delegat cu efectuarea anchetelor prealabile, acționând într-o procedură precum cea în cauză în acțiunea principală, trebuie considerat o instanță judecătorească dintr-un stat membru în sensul articolului 35 UE (a se vedea în special Hotărârea din 28 iunie 2007, Dell'Orto, C-467/05, p. I-5557, punctul 35).

22 În aceste condiții, este necesar să se răspundă la întrebările adresate.

Cu privire la întrebările preliminare

23 Prin intermediul întrebărilor adresate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolele 2 și 3 și articolul 8 alineatul (4) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că se opun unor dispoziții naționale, precum cele ale articolului 392 alineatul 1 bis, ale articolului 398 alineatul 5 bis și ale articolului 394 din CPP, care, pe de o parte, nu prevăd obligația Ministerului Public de a solicita instanței sesizate să permită unei victime deosebit de vulnerabile să fie audiată și să depună mărturie potrivit modalităților incidentului probatoriu în faza de anchetă din cadrul procesului penal și, pe de altă parte, nu permit victimei menționate să atace în fața unei instanțe judecătorești decizia Ministerului Public de respingere a cererii sale de a fi audiată și de a depune mărturie potrivit modalităților menționate.

24 Conform articolului 3 din decizia-cadru, fiecare stat membru garantează tuturor victimelor posibilitatea de a fi audiate în cursul procedurii, precum și de a depune elemente de probă și adoptă măsurile corespunzătoare pentru ca autoritățile sale să interogheze victimele numai în măsura necesară procedurii penale.

25 Articolul 2 și articolul 8 alineatul (4) din decizia-cadru obligă fiecare stat membru să depună toate eforturile pentru a garanta tuturor victimelor în special un tratament corespunzător, care să le respecte demnitatea în cursul procedurii, să se asigure că victimele deosebit de vulnerabile beneficiază de un tratament specific care răspunde cât mai bine situației acestora și să garanteze, în cazul în care este necesar pentru protejarea victimelor, în special a celor mai vulnerabile, față de consecințele depoziției făcute în ședință publică, că vor putea beneficia, prin hotărâre judecătorească, de condiții de depunere a mărturiei care permit atingerea acestui obiectiv, prin orice mijloc adecvat, compatibil cu principiile fundamentale ale dreptului său intern.

26 Deși decizia-cadru nu definește noțiunea de vulnerabilitate a victimei, în sensul articolului 2 alineatul (2) și al articolului 8 alineatul (4) din aceasta, nu se poate contesta faptul că, atunci când, astfel cum se întâmplă în acțiunea principală, un copil de vârstă mică pretinde că a fost în mod repetat victima unor acte de natură sexuală săvârșite de tatăl său, acest copil este în mod vădit susceptibil de a face obiectul unei astfel de calificări având în vedere în special vârsta sa, precum și natura, gravitatea și consecințele infracțiunilor a căror victimă consideră că a fost, pentru a beneficia de protecția specifică impusă de dispozițiile citate anterior ale deciziei-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, Rec., p. I-5285, punctul 53).

27 Niciuna dintre cele trei dispoziții din decizia-cadru menționate de instanța de trimitere nu prevede modalități concrete de punere în aplicare a obiectivelor pe care le enunță, care constau în special în a garanta tuturor victimelor un tratament „corespunzător, care să le respecte demnitatea", posibilitatea de „a fi audiate" în cursul procedurii, precum și de „a depune elemente de probă" și de a fi „interogate numai în măsura necesară procedurii penale", precum și în a asigura „victimelor deosebit de vulnerabile" un „tratament specific care răspunde cât mai bine situației acestora" și în a garanta că aceste victime vor fi, dacă este cazul, protejate „față de consecințele depoziției făcute în ședință publică", beneficiind „prin hotărâre judecătorească" de „condiții de depunere a mărturiei care permit atingerea acestui obiectiv, prin orice mijloc adecvat, compatibil cu principiile fundamentale ale dreptului său intern" (a se vedea în acest sens Hotărârea Pupino, citată anterior, punctul 54).

28 În lipsa unor precizări mai ample în chiar dispozițiile deciziei-cadru și având în vedere articolul 34 UE, care acordă autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele necesare pentru a obține rezultatul urmărit de deciziile-cadru, este necesar să se admită că decizia-cadru lasă autorităților naționale o largă putere de apreciere în privința modalităților concrete de realizare a obiectivelor pe care le urmărește (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2008, Katz, C-404/07, Rep., p. I-7607, punctul 46, Hotărârea din 21 octombrie 2010, Eredics și Sápi, C-205/09, Rep., p. I-10231, punctele 37 și 38, precum și Hotărârea din 15 septembrie 2011, Gueye și Salmerón Sánchez, C-483/09 și C-1/10, Rep., p. I-8263, punctele 57, 72 și 74).

29 Potrivit reglementării în cauză în acțiunea principală, depoziția făcută în cursul anchetei prealabile trebuie în general să fie reiterată în cadrul ședinței publice pentru a dobândi valoare probantă. Cu toate acestea, este permis ca în anumite situații această depoziție să fie făcută o singură dată, în cursul anchetei prealabile, cu aceeași valoare probantă, însă potrivit altor modalități decât cele impuse în cadrul ședinței publice (Hotărârea Pupino, citată anterior, punctul 55).

30 În legătură cu această reglementare, Curtea a statuat că realizarea obiectivelor urmărite prin dispozițiile citate anterior ale deciziei-cadru impune ca o instanță națională să aibă posibilitatea de a utiliza, în cazul victimelor deosebit de vulnerabile, o procedură specială, precum procedura incidentă de administrare anticipată a probatoriului în dreptul italian, precum și modalitățile speciale de audiere de asemenea prevăzute, dacă această procedură răspunde cel mai bine situației acestor victime și se impune pentru a preveni dispariția elementelor de probă, pentru a reduce la minimum repetarea interogatoriilor și pentru a preveni consecințele prejudiciabile, pentru victimele menționate, ale audierii lor în ședință publică (Hotărârea Pupino, citată anterior, punctul 56).

31 Spre deosebire de situația din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Pupino, citată anterior, infracțiunea în cauză în acțiunea principală face parte din infracțiunile pentru care recurgerea la procedura menționată este, în principiu, posibilă.

32 Instanța de trimitere consideră însă că lipsa unei obligații a Ministerului Public de a admite cererea, formulată de o victimă deosebit de vulnerabilă în cursul fazei de anchetă, de a solicita instanței sesizate să recurgă la procedura menționată și la audierea potrivit unor modalități speciale de asemenea prevăzute încalcă dispozițiile citate anterior din decizia-cadru. Judecătorul delegat cu efectuarea anchetelor prealabile ar fi, în cazul unui refuz al Ministerului Public și în lipsa unei cereri în acest sens din partea persoanei care face obiectul anchetei, împiedicat să recurgă la procedura menționată, chiar dacă, pe de altă parte, același judecător ar putea obliga Ministerul Public să formuleze capetele de acuzare în vederea unei eventuale trimiteri în judecată a persoanei urmărite penal.

33 Astfel cum s-a arătat la punctele 27 și 28 din prezenta hotărâre, niciuna dintre cele trei dispoziții din decizia-cadru menționate de instanța de trimitere nu prevede modalități concrete de punere în aplicare a obiectivelor pe care le enunță. Având în vedere modul de redactare a acestor dispoziții și ținând seama de articolul 34 UE, este necesar ca autorităților naționale să li se recunoască o largă putere de apreciere în privința acestor modalități.

34 Deși, astfel cum s-a arătat mai sus, statele membre trebuie să prevadă măsuri specifice în favoarea victimelor deosebit de vulnerabile, din aceasta nu poate rezulta în mod necesar un drept al acestor victime de a beneficia, în orice situație, de un regim precum cel al incidentului probatoriu în cursul fazei de anchetă, pentru a atinge obiectivele urmărite de decizia-cadru.

35 Articolul 8 alineatul (4) din decizia-cadru obligă mai precis statele membre să garanteze, în cazul în care este necesar pentru protejarea victimelor, în special a celor mai vulnerabile, „față de consecințele depoziției făcute în ședință publică", că acestea vor putea „beneficia, prin hotărâre judecătorească, de condiții de depunere a mărturiei care permit atingerea acestui obiectiv", și aceasta „prin orice mijloc adecvat, compatibil cu principiile fundamentale ale dreptului său intern".

36 Cu toate acestea, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 53-58 din concluzii, o legislație națională care, într-un sistem juridic precum cel în cauză în acțiunea principală, prevede un regim procedural în virtutea căruia Ministerul Public decide dacă este necesar să dea curs unei cereri a victimei de a recurge la o procedură precum cea a incidentului probatoriu nu depășește marja de apreciere de care dispun statele membre în realizarea acestui obiectiv.

37 Pe lângă faptul că, astfel cum se prevede în considerentul (9) al deciziei-cadru, aceasta nu impune statelor membre obligația de a le garanta victimelor un tratament echivalent cu cel al părților din proces (a se vedea în special Hotărârea Gueye și Salmerón Sánchez, citată anterior, punctul 53), împrejurarea că, în sistemul de drept penal italian, este de competența Ministerului Public să decidă dacă înaintează judecătorului sesizat cererea victimei de a se recurge, în cursul fazei de urmărire penală, la procedura incidentului probatoriu, care derogă de la principiul potrivit căruia probele sunt administrate în cursul dezbaterilor, poate fi considerată ca înscriindu-se în logica unui sistem în care Ministerul Public constituie un organ judiciar însărcinat cu exercitarea acțiunii penale.

38 Din cele de mai sus rezultă, pe de o parte, că dispozițiile naționale în cauză în acțiunea principală decurg din principiile fundamentale ale sistemului de drept penal al statului membru respectiv care, conform articolului 8 alineatul (4) din decizia-cadru, trebuie respectate. Pe de altă parte, aprecierea cererii unei victime de a utiliza procedura incidentului probatoriu trebuie să țină seama de necesitatea de a interpreta decizia-cadru astfel încât să fie respectate drepturile fundamentale. În lumina acestei necesități, autoritățile naționale trebuie să se asigure, în fiecare caz, că aplicarea unei astfel de proceduri nu este de natură să facă procedura penală, considerată în ansamblul său, inechitabilă în sensul dispozițiilor citate anterior.

39 Deși, în sistemul de drept italian, judecătorul delegat cu efectuarea anchetelor prealabile poate obliga Ministerul Public să formuleze acuzațiile într-o cauză, în pofida faptului că acesta din urmă a dorit să claseze cauza, pare evident că, într-o asemenea ipoteză, Ministerul Public poate în continuare să supună, dacă este cazul, chiar instanței

competente să decidă cu privire la continuarea procedurii o cerere de recurgere la o procedură precum cea a incidentului probatoriu.

40 Pe de altă parte, astfel cum a explicat guvernul italian, în ceea ce privește dezbaterile în fața tribunalului competent în caz de trimitere în judecată a inculpatului, victima este protejată conform mai multor dispoziții din CPP, care prevăd printre altele ședința secretă și posibilitatea de a recurge la modalitățile prevăzute la articolul 398 alineatul 5 bis din CPP, și anume tocmai modalitățile a căror utilizare în cursul urmăririi penale este dorită de instanța de trimitere.

41 Nici împrejurarea că decizia de refuz a Ministerului Public, care trebuie motivată, nu poate face obiectul unui control din partea unei instanțe nu pune în discuție concluzia formulată la punctul 36 din prezenta hotărâre, o asemenea împrejurare fiind consecința unui sistem în care sarcina acuzării este, în principiu, rezervată Ministerului Public.

42 Desigur, astfel cum Curtea a statuat (a se vedea în special Hotărârea Gueye și Salmerón Sánchez, citată anterior, punctele 58 și 59), articolul 3 primul paragraf și articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru presupun în special posibilitatea victimei de a face declarații în cadrul procedurii penale și posibilitatea ca depoziția acesteia să fie luată în considerare în calitate de element de probă. Pentru a asigura că victima poate efectiv participa în mod adecvat la procedura penală, dreptul acesteia de a fi audiată trebuie să îi dea, pe lângă posibilitatea de a descrie în mod obiectiv cum s-au desfășurat faptele, și ocazia de a-și exprima punctul de vedere.

43 Cu toate acestea, nici dispozițiile deciziei-cadru, nici articolul 47 din cartă (a se vedea, în legătură cu articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la 4 noiembrie 1950 la Roma, în special Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Asociación de Víctimas del Terrorismo împotriva Spaniei din 29 martie 2001) nu garantează victimei unei

infracțiuni un drept de a provoca exercitarea urmăririi penale împotriva unui terț pentru a obține condamnarea acestuia.

44 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolele 2 și 3 și articolul 8 alineatul (4) din decizia-cadru trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții naționale, precum cele ale articolului 392 alineatul 1 bis, ale articolului 398 alineatul 5 bis și ale articolului 394 din CPP, care, pe de o parte, nu prevăd obligația Ministerului Public de a solicita instanței sesizate să permită unei victime deosebit de vulnerabile să fie audiată și să depună mărturie potrivit modalităților incidentului probatoriu în faza urmăririi penale din cadrul procesului penal și, pe de altă parte, nu permit victimei menționate să atace în fața unei instanțe judecătorești decizia Ministerului Public de respingere a cererii sale de a fi audiată și de a depune mărturie potrivit modalităților menționate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolele 2 și 3 și articolul 8 alineatul (4) din Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții naționale,

precum cele ale articolului 392 alineatul 1 bis, ale articolului 398 alineatul 5 bis și ale articolului 394 din Codul de procedură penală, care, pe de o parte, nu prevăd obligația Ministerului Public de a solicita instanței sesizate să permită unei victime deosebit de vulnerabile să fie audiată și să depună mărturie potrivit modalităților incidentului probatoriu în faza urmăririi penale din cadrul procesului penal și, pe de altă parte, nu permit victimei menționate să atace în fața unei instanțe judecătorești decizia Ministerului Public de respingere a cererii sale de a fi audiată și de a depune mărturie potrivit modalităților menționate.

Semnături